

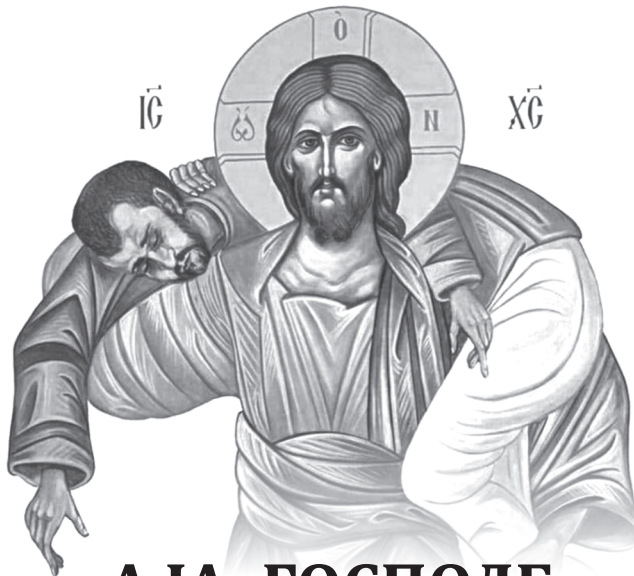
ХРАМ

Лист литургијске заједнице
при Храму Светог Саве у Краљеву

Децембар 2025. године
Број 118

Издаје са благословом Његовог Високопреосвештенства
Архиепископа и Митрополита жичког Г. др Јустина

А ЈА, ГОСПОДЕ, И НЕ ЖЕЛИМ БЕЗ ТЕБЕ

Понекад човеку бива тешко. Понекад – толико тешко да уопште нема снаге да издржи. И што је најгоре од свега, колико год да покушава да схвати због којих сагрешења му се то дешава, никако не може то да разуме.

Рекло би се, нема ни неких посебно тешких грехова. Ни у црквеном животу нема неке мањкавости. И ни на кога се не љути због увреде да та увреда не би стала између њега и Бога. И труди се врло вредно, и ради, и улаже напоре... У чему је онда ствар? Зашто му је тако тешко да му се чини: још мало и једноставно ће пасти и готово? И то није све: зашто је све тако замршено, тако компликовано, тако загонетно?

И понекад долази одговор – јасан, једноставан, задивљујуће прецизан. Па зато што већ одавно све ради... сам!

Сам – односно без Бога, самостално, самоуверено у извесном, посебном смислу ових речи.

То понекад бива „казна“ због гордости, због надмености, понекад због осуђивања других, понекад – због незахвалности. „А знамо да онима који љубе Бога све иде на добро“. (Рим. 8, 28). Између осталог и то кад је по Промислу остављен. И довољно је само да човек свега постане свестан, а кад осети промену, па се покаје, већ му бива много лакше и боље.

Међутим, све је много теже кад се Господ није удаљио од тебе по Својој милости, већ ти од Њега – због своје неразумности: несвесно, ненамерно. Несвесно и ненамерно се често не примећује – док човек не дође до саме ивице...

Како се то дешава и коме? Па управо у томе и јесте ствар што се ова невоља често дешава људима који су у највишој мери добронамерни, вредни, ревносни – како у Маријином духу, тако и у Мартином. Човек узима бреме – чини му се да може да га понесе. Онда додаје још. И још. И још... Иде корак по корак напред, не задржавајући се, не смањујући темпо.

И ради добре, потребне ствари. И људима помаже. И подвизава се како може. Али, све то ради сам и на крају најчешће долази до слома.

У одређеном тренутку човек престаје да поставља себи питање да ли је оно што намерава да предузме угодно Богу. Престаје да се моли да разуме вољу Божију. Престаје да послушкује оно што му на ове молитве одговара његово сопствено срце: да ли је мирно, да ли је смирено, да ли живи сећањем на Господа и љубављу према Њему? Или је хладно и озлојеђено, затворено и да ли се скупило?

Овде постоји ризик да човек од Павла постане Савле и да изненада чује: „Тешко ти је против бодила праћати се“ (Дап. 9, 5)! А још је већи – да не чује.

Урезало ми се у сећање нешто што сам једном чуо на проповеди свештеника којег добро познајем: зашто је Петар почео да се дави? Зато што се уплашио? А зашто би се одједном уплашио? Није се уплашио да крочи у воду усред буре и да крене по њој по речи Спаситеља, а кад је већ ишао по благодати Божијој

по њеној површини као по земљи, уплашио се? Није баш најлогичније... Зар није све због тога што је у једном тренутку помислио да сам иде? Зар није на тренутак заборавио Онога захваљујући Чијој сили и вољи је вода постала као чврста? Ако је тако, шта је онда чудно у томе што се уплашио и што је почео да тоне?

Не знам и нико од нас не зна шта се заправо десило с апостолом. Али је чињеница да се то са нама дешава стално и свуда.

Кад човек нешто почне ради Бога – неки посао, живот који личи на подвиг – Господ „Који и намере целива“, пружа Своју обилату помоћ. И човек иде – опрезно, са свештеним страхом – напред, плашећи се да се случајно не оклизне, да не згреши, да се не лиши ове Божанске подршке. И постепено се предаје томе, навикава се на труд и на подвиге, они постају нешто свакодневно, што наводно не превазилази човекове снаге.

И оно, за шта је раније молио за благослов, почиње да ради сам. И успешно! По инерцији, по навици. И све више му успева. И можда тако дуго живи – у зависности од сопствених природних способности и од многих спољашњих фактора.

Међутим, пре или касније, почне да осећа да му није само тешко као што му је бивало раније, већ да нема више снаге. Осећа: још мало – и пући ће... То се дешава многима. И онима који су врло ревносни, и онима који баш нису, а понекад и онима који уопште нису ревносни.

Истина, постоји ризик да човек пукне. И да се сломи. Ево зашто је тако важно да човек, схвативши да сам ради, застане и да се разабере: зашто је тако? Зашто је остао сам?

Зато што је највероватније намерио да чини Божија дела заборавивши на Бога. Чудно звучи, али се то врло често дешава. Где? Па у нашој, црквеној средини. Због чега би иначе могли да видимо озлојеђене испоснике, намрштене молитвенике, огорчене социјалне раднике? Знамо да су све то – богоугодна дела. Али, када су тачно угодна и како и с каквим срцем им се приступа – ова питања нам често ни не падају на памет. И тако се дешава да их понекад чинимо не богоугодно, чак директно противно Богу, и заиста – не противећи Му се. Уопште то не примећујући. Само почнемо да осећамо управо ону тежину од које човек више нема снаге да живи.

И то се никако не може избећи, никако човек не може да се осигура, ако не застаје чешће на својим путевима и не проверава: да ли су моји путеви Божији? Неко ће, наравно, рећи: а како да се разабере, како да буде сигуран у тачност одговора на ово питање? Постоји једна тајна... Ако буде спреман да се заустави, или да скрене, или чак да крене уназад, чим схвати да је таква воља Божија, Господ ће му сигурно дати одговор – јасан и поучан.

Кад после дугог периода самосталне делатности поново осети, не само да га води рука Божија, већ и да се потпуно налази у овој руци, да га она држи, он схвата сву снагу и дубину јеванђељског: „Без Мене не можете ништа чинити“ (Јн. 15, 5). Ништа добро, разуме се.

И у срцу му одјекује: „А ја, Господе, и не желим без Тебе...“

Игуман Нектарије (Морозов)

Извор: Поуке. орг

РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА

Радним даном: Јутарње - 07:30

Вечерње - 18:00 (петком у наставку Акатист Богородици)

Суботом: Света Литургија - 08:00

Вечерње - 18:00

Недељом: Јутарње - 08:00

Света Литургија – 09:00 (и празником са црвеним словом)

hramsvetogsavekraljevo

036 314 033